

Desconcert totalitari

En les declaracions de membres del govern espanyol posteriors a l'Onze de Setembre, no s'hi detecta ni un sol argument. Només frases fetes sense relació amb la crisi política oberta; afirmacions gratuïtes; desqualificacions sense cap fonament, i algunes amenaces. Tot el que no encaixa amb les seves conviccions fonamentals és considerat obsolet, un error, un anar contra el sentit de la història. Després de la intervenció del president Mas a Madrid, algunes cares semblaven encara més incrèdules i perplexes. Tampoc no es van sentir discursos articulats defensant la conveniència i l'oportunitat de revisar, per mantenir-lo, el vincle entre Espanya i Catalunya. El poder autoritari no dóna explicacions. Ens hem vist en un moment decisiu davant d'un estat sense arguments i sense discurs legitimador. Sense prospecte propagandístic per contraposar a les raons esgrimides pel moviment cívica català i desigualment assumides per les institucions i les formacions polítiques del catalanisme. D'amat, divendres, alguns ressuscitadors locals de lerrouxismes ja busquen la caputxa al soterrani.

Que no ho veien a venir? Que els dirigents del PP a Catalunya no els diuen ni els expliquen res de la societat catalana? Que no hi ha cap diputat o senador del PSC a Madrid que parli amb els seus companys de grup parlamentari? Que no llegeixen ni estudien? Que no han escoltat mai les veus que explicaven la profunditat social del catalanisme, la seva vitalitat i el desplaçament de l'hegemonia interna cap al sobiranisme? Es pot acceptar que la magnitud i, sobretot, el caràcter sobiranista de la manifestació del juliol del 2010 sorprenguéssin l'Estat, perquè també va sorprendre les forces catalanes i la majoria de participants. Algun partit encara no s'ha refet de l'ensurt i potser no se'n refarà mai. Però aquest Onze de Setembre, en graus i mesures diferents, era evident que hi hauria una gran mobilització cívica a favor d'un missatge en positiu. Aquí ho sabia tothom. Fins i tot els més unionistes i algun partit que va canviar de parer la darrera setmana per no quedar descol·locat. Però a Madrid no en sabien res. Si ajuntem la poca volada general de les reaccions polítiques de la capital de l'Estat amb el tractament informatiu de la majoria de rotatius, ràdios i televisions d'allà, tindrem la mesura del combinat d'ignorància, deixadesa i prepotència que caracteritzen les aproximacions es-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

tor de la potineria i de la incompetència de l'Estat i els seus aliats més persistents. La consciència de ser espoliats, oprimits i maltractats ha actuat com un esperó molt efectiu. I si no ho ha estat més, i no ho ha estat abans, és per la poca qualitat i el descredit del nostre sistema polític, la seva escassa capacitat fins ara per construir un projecte sòlid d'emancipació i la poca audàcia disponible per defensar-lo i realitzar-lo.

Les reaccions internacionals, malgrat la inusual atenció prestada, ens han servit per constatar que te-

nim, efectivament, un problema de reconeixement internacional de la nostra situació. La intoxicació de la premsa madrilenya, la perspectiva d'uns corresponents estrangers influïts sobretot pels punts de vista i els marcs interpretatius d'aquella premsa, i l'acció de la diplomàcia espanyola han aconseguit imposar una mirada internacional, per defecte, que exigeix respostes (com les del Col·lectiu Emma) i una intervenció decidida, desacomplexada i desveladora (com la que va encetar en la legislatura anterior, tot i les limitacions i incomprensions de tota mena, Josep-Lluís Carod-Rovira).

La manifestació de la Diada va tenir tanta cura del seu caràcter inclusiu, propositiu, democràtic, festiu, il·lusionador, d'afirmació de voluntat decidida de futur, que el seu missatge no va poder ser alterat. Alguns van procurar ocultar-la, rebaixar-ne les xifres, desdibuixar-ne el context. Però el seu significat no va poder ser pervertit. En poques ocasions una multitud mobilitzada al voltant d'un objectiu polític s'ha pogut expressar amb tanta potència i precisió. I és que, contra la negació o la imposició totalitàries, no hi ha instruments més efectius que els esgrimits dimarts passat: llibertat, democràcia, obertura, transversalitat, amabilitat, civisme.

L'estat espanyol ha devorat totes les idees possibles d'Espanya, ha enganyat i sotmès els seus propis valedors a propòsit de Catalunya i ha buidat completament el seu arsenal de recursos de seducció. Ramón Zallo titulava a *Deia*: "Catalunya se va". El procés endegat, malgrat totes les incògnites, sembla ara mateix irreversible. I és que, definitivament, l'arquetip del *català esperançat*, del *català il·lusionat*, avançant amb pas ferm cap al futur, actuant inspirat per un propòsit amplament compartit, resulta molt més sexi que el del *català empenyat*.

DANIDE

panyoles a la *qüestió catalana*. Sembla talment que s'han cregut que Espanya és eterna; que el seu estat és un fet indiscutible, inamovible i incontestable; que la unitat política no cal teixir-la ni pactar-la perquè ja la vetllen la Constitució i l'exèrcit, i que el catalanisme era un anacronisme en vies d'extinció.

Justament ara, quan entre una part molt significativa de la societat catalana hi predomina un sentiment d'il·lusió i fins i tot d'eufòria, quan disposem d'una plataforma en defensa de l'acció unitària per la llibertat, la justícia i la independència (ANC) i hem exhibit una indiscutible capacitat aglutinadora, hem d'acceptar que tot això és notablement deu-

És que no ho veien a venir?
Les aproximacions
espanyoles a la 'qüestió
catalana' són un combinat
d'ignorància, deixadesa i
prepotència